

TELEOBJECTIU

Joaquim Colominas

Professor de ciència política, URL

Nervis al PS francès

Es nervis han començat a córrer al Partit Socialista (PS) francès després dels darrers moviments tàctics de bona part dels seus dirigents de cara al congrés que s'ha de celebrar al novembre a la ciutat de Reims. El que està en joc, de moment, és el càrrec de la secretaria general del partit. François Hollande, que l'ha ocupat en els darrers deu anys, fa temps que va anunciar que no s'hi tornaria a presentar. De moment, hi ha tres persones que clarament opten a ocupar el càrrec: Ségolène Royal, Bertrand Delanoë i Martine Aubry.

Royal té un capital, en haver fet un paper digne a les presidencials, que no està disposada a perdre. Mediàticament Royal funciona bé. Però té un problema, important: l'estimen més fora del PS que dins. Té un suport més gran entre l'electorat que entre la militància, que la veu com un

Royal, Delanoë i Aubry pugnen en realitat per la candidatura a les presidencials del 2012

producte de màrqueting.

Delanoë, ara alcalde de París, en un moment d'hegemonia de la UMP de Sarkozy, té el càrrec polític més important dins del PS. Així mateix, té el suport d'Hollande (exparella de Royal i pare dels seus quatre fills). I és el més ben valorat entre els militants. Finalment, Aubry, alcaldessa de Lilla, és un pes sòlid dins del PS. Filla de Jacques Delors, expresident de la Comissió Europea, té una sòlida base intel·lectual i ideològica. Però no té el ganxo mediàtic de Royal.

Però el que està en joc, realment, és la candidatura del PS a les eleccions presidencials del 2012. I ocupar la secretaria general del PS no és un factor determinant, com ho és a casa nostra, però sí un element molt important. Al que aspiren, de fet, aquests tres dirigents socialistes és a ser el candidat socialista a l'Elisi. Amb el permís, esclar, de qui s'ho mira tot plegat des de Washington, des de la direcció de l'FMI, Dominique Strauss-Kahn. ■

Regne Unit Caiguda del polèmic cap de Scotland Yard

Reportatge

Dimissió forçada a la policia de Londres

PRESSIÓ • Ian Blair acumula errors sobre el de la mort de Menezes, confós amb un terrorista **DETONANT** • Usava diners públics per a serveis privats

Quim Aranda
LONDRES. CORRESPONSAL

Massa errors i massa enemics. El cap de la Policia Metropolitana de Londres (Met), Sir Ian Blair, responsable de la força més gran del país, va dimitir ahir després de comprovar que no comptava amb el suport de l'alcalde, el conservador Boris Johnson. Vestit de civil, Blair va comparèixer davant dels mitjans de comunicació per declarar que "d'una forma correcta, però determinant", Johnson li havia dit que "desitjava veure un canvi de lideratge" a la Met. En declaracions a la BBC, Johnson va manifestar que "no hi ha una causa concreta, però en tota organització arriba un moment en què cal un canvi".

La caiguda de Blair arriba després d'una suma d'errors, dels quals la mort del ciutadà brasiler Jean Charles de Menezes és el més greu. El juliol del 2005 De Menezes va ser abatut a trets en un vagó del metro en ser identificat, erròniament, com un potencial terrorista suïcida. Pocs dies després Blair deia que l'únic responsable de la mort era la mateixa víctima, en no seguir les ordres de la policia. En el judici, els quatre oficials processats van ser considerats culpables.

Cadena d'escàndols

Si l'ombra del cas De Menezes l'ha perseguït durant tot el seu mandat com a comissionat de la Met, altres escàndols —ha estat acusat de racista; s'ha destapat que havia ordenat l'enregistrament de converses telefòniques del fiscal general, i ha utilitzat diners públics per pagar serveis privats que ha encarregat a amics personals, cosa

Ian Blair a punt d'entrar a l'Ajuntament de Londres en una imatge del 2007 ■ EFE

que ha detonat la caiguda— no han reforçat gens la seva fama d'home exquisidament educat a Oxford.

Nomenat per modernitzar la policia, Blair sempre serà recordat —deixant de banda la mort de De Menezes— per les seves declaracions a BBC4, al programa *Today*, el 7 de juliol del 2005. A les 7.16 h del matí

afirmava que la col·laboració de la Met amb els serveis d'intel·ligència en la lluita antiterrorista era excepcional. Noranta minuts després el primer dels terroristes feia esclatar una bomba al metro en una triple matança que costaria la vida a 51 persones. La renúncia de Blair es farà efectiva l'1 de desembre. ■

Alfons Banda, president de la Fundació per la Pau ■ R.M.

25 anys de lluita per la pau al món

Marta Sardà
BARCELONA

La Fundació per la Pau (FpP) va inaugurar ahir dos dies de taules rodones per celebrar els seus 25 anys de lluita per aconseguir la pau al món. I ho va fer justament la jornada en què se celebrava el Dia Internacional de la No-violència. El secret de tants anys i tanta confiança, segons Alfons Banda, president de la

FpP, és la "neutralitat" que ha mantingut sempre la Fundació i els resultats positius que ha obtingut durant aquest temps.

A la mateixa sala on es va presentar el 1983, a l'Il·lustre Col·legi d'Advocats de Barcelona, la FpP va organitzar ahir dues taules rodones —*Fent passes cap al desarmament i Educant per la pau i el diàleg*—, des de les quals es va fer una crida a establir una

legislació internacional que controli les armes convencionals, alhora que es va animar a continuar treballant per la pau generant opinió pública; reduint la despesa militar, els exèrcits, els arsenals i la investigació amb finalitats militars; reconvertint la indústria militar; i denunciant el comerç d'armes.

Dues taules rodones més —*Afrontar els conflictes, superar la violència i Quines han de ser, avui, les prioritats d'una entitat per la pau?*— i les paraules d'Alfons Banda i Jordi Armadans, director de la FpP, clouran avui les jornades d'aniversari. ■

ESCÀNER GLOBAL

J.J. Navarro Arisa

Temptats per l'euro

Després que el Senat dels Estats Units votés ahir a la matinada (hora catalana) la nova versió del pla de rescat públic del sector financer, un gran sospir d'alleujament va travessar l'Atlàntic i es va estendre pels mercats europeus. De totes les economies europees, la del Regne Unit és la que encara té més problemes de fragilitat i vulnerabilitat. Alguns analistes anglesos assenyalen que una solució pot ser unir-se a la zona euro i posar-se sota l'auxili del sistema monetari europeu.

En un comentari publicat al diari *The Guardian*, Will Hutton sosté que "l'economia britànica també necessita un pla de rescat, i aquest pot dependre d'unir-se a l'euro". Després de passar revista a la situació de fragilitat dels bancs anglesos després dels ensurts inicials de la crisi, Hutton assenyalava que "el Regne Unit és una

THE GUARDIAN

"L'únic pla viable de rescat de l'economia britànica podria requerir unir-se a l'euro i obtenir el suport de tota l'economia de la UE en un esforç comunitari per salvar el sistema?"

economia mitjana, però té bancs gegantins, amb dipòsits i deutes tòxics d'una escala èpica. Només caldria un esdeveniment imprevisible —com ara un col·lapse bancari a la Xina, o una llarga batalla legislativa als Estats Units pel pla de rescat— perquè el Regne Unit fos percebut com l'esglau més feble del sistema econòmic internacional, només amb una economia mitjana al darrere".

Segons Hutton, "el Banc d'Anglaterra no pot fer front en solitari al repte de salvar els bancs anglesos, perquè la quantitat de diners que caldrien és més del quàdruple del producte interior brut del país".

"L'únic pla viable a l'estil del dels Estats Units podria requerir unir-se a l'euro i obtenir el suport de tota l'economia de la Unió i del Banc Central Europeu com a part d'un esforç comunitari per sanear el sistema", afirma a tall de conclusió el comentarista de *The Guardian*.